

2. kapitola

GISELLE

„Jak se cítíš?“ ptá se mě Devon, zatímco mi tiskne led na pravou lícní kost. Svraštím obličej a zvednu ruku ke své tváři. Naše prsty se dotknou a on ucukne a nechává mě držet balení ledu na místě. Mám pocit, jako by mě pálily prsty, a okamžitě mi začnou tančit motýli v břiše, ale silou vůle to potlačím. Je to prostě zdvořilý a milý chlap, který byl náhodou nablízku a snaží se mi pomoci. Nic víc, nic míň. Nepřitahuju ho. Vůbec.

„Fajn,“ snažím se znít lehce, abych dala najevo, že jsem v pohodě. Hlava mi sice třeští, ale nejsem si jistá, jestli to má co dělat s tím pádem ze židle, nebo spíš s prázdným žaludkem.

Sedím na stole ve VIP salonku baru Razor, což je místnost v zadních prostorách ohraničená lanem, jenom pro vyvolené. Místo je téměř prázdné, až na pár chlápků, kteří se v rohu dívají na nějaký zápas. Dokážu si představit, že tady bude narváno až mnohem později. Naštěstí sem neproniká hlasitá hudba z klubu.

Devon se krčí nade mnou a dívá se mi do očí, jako by se chtěl ujistit, že jsem při smyslech. Ucítím muž-

nou a opojnou vůni s nádechem moře a léta. Nějaká drahá kolínská.

„Docela tvrdě jsi dopadla na zem. Co tvoje ruce a kolena?“ Takhle zblízka vidím v jeho duhovkách zlatavé odlesky, jako by se mu tam mihotaly světlušky, což se sametově lesní zelení jeho očí tvoří úchvatnou kombinaci. Jeho pohled je tak hypnotizující a hluboký...

Přestaň s těmi superlativy o jeho očích, Giselle! Okamžitě!

„Dobrý, ani to moc nebolí.“

„Možná budeš mít zítra modřiny. Chceš na to víc ledu?“

„Ne, díky.“ Chci zapomenout, že se to stalo. Bolest je druhořadá, teď se především utápím v rozpacích.

Jeho prsty se dotknou mého kolena. „Promiň. Když ses na mě vrhla, lekl jsem se,“ zamumlá.

„Hej. Ten chlap do mě vrazil, neudělala jsem to schválně.“

Vzpomenu si, jak jsem klečela na kolenou s dlaněmi na podlaze. Devon mi pomohl na nohy – velice opatrně, vybavím si jemný stisk jeho silných rukou na mých loktech – a pak vyštěkl na svého spoluhráče Aiden, aby mi přinesl z kuchyně pytlík s ledem. Pak se se mnou proplétal mezi tančícími lidmi a odvedl mě dozadu do VIP salonku. Napůl jsem doufala, že mě vezme do náručí jako v jednom z těch milostných románů.

„Neboj, nechtěla jsem na tebe spáchat atentát,“ usmívám se. „Kdybych tě chtěla složit, potřebovala bych využít nějaké lsti. Schovala bych se ve tmě do tvé skříně a vyskočila bych, až bys to nejmíň čekal. Otevřel bys dveře a já bych na tebe vybafla z tvých nóbl košilí v nějaké odporné masce.“ Usmívám se a snažím se ignorovat bolest hlavy. „Čeho se bojíš? Vetřelce? Freddyho Kruegera? Michaela Myerse?“